

אחיות בעיקבות גורלן

שקלים בלבד. עצביה התרופפו, חוברי תיה תפחו, מיספר הנושים הלך וגדל, עד שברגע של יאוש ניסתה, לפני ארי בעה חודשים, לשים קץ לחייה עליירי חיתוך הוורידים. אחותה, שהיתה בקירי בת מקום, ראתה זאת וחשה לעזרתה.

היא נאלצה לפנות את הדירה שבה התגוררה, משום שלא שילמה שכר דירה. עתה מתנהל נגדה מישפט. נעמי נמצאת במצב נואש. כל פניויה לִי לישיבה הסוציאלית בעיריית בתיים, שאליה היא שייכת עתה על־פי מקום מגוריה, נענו בתשובות מתחמקות, כי סהבת בירוקרטית ובנכונות למתן עזי רה נפשית בלבד.

כשפנתה לחברת חלמיש בבקשה לקבלת דירה, נענתה שניתן להעניק לה הלוואה לדירה, אולם אין באפי שרותה לשלם את ההלוואה. הוצעה לה גם דירה בעיריית־פיתוח. "ברחתי מעיי רתי־פיתוח והם רוצים שאחזור לשם?" היא שואלת ומשיבה. זה מיספר שבו עזת מתגוררות נעמי ובתה בהררי־כבי ניסה בבית אמה צרי־מירות.

אונס בצריף

מי יכל, אחותה הגדולה של נעמי, גרה עם אביה אחרי גירושי ההו רים. במשך שנתיים היא היתה באילת, אך כשהיתה בת 16, באה לביקור בבית

נעמי ילדה את בתה בטרם מלאו לה 16. אחרי הלידה פנתה לעזרת לישיבת הרווחה בעיריית תל־אביב, וזו העניקה לה סיוע מישפטי בתביעת האבהות נגד אבי הילדה. עד שמלאו לילדה שנתיים וחצי הצליחה נעמי לגדל אותה בכוחות עצמה, אך מכיוון שמצבה הכלכלי היה ככי רע, היא החליטה להעביר את הילדה לרשות אביה. היא הבטיחה לילי דה להחזיר אותה לרשותה כאשר מצבה הכספי ישתפר.

בגיל 22 הכירה נעמי את מי שעתיד היה להיות בעלה. שכנה, שירעה על עברה, ערכה לה היכרות עם אחיה, שזה עתה סיים את שרותו הצבאי. רציתי לצאת מהבית ולבנות לי חיים חרשים. סבלתי כל הזמן מחוסר־ביטחון וחוסר־אמון בבני אדם," סיפרה נעמי.

ארבעה חודשים אחרי שהכירו זה את זה הם נישאו והתגוררו עם אמה של נעמי בדירה קטנה בת שני חדרים. הכי על הטרי אף הבטיח לנעמי שבתה תר כל לחזור ולחיות במחיצתם. כעבור שנה הם עברו לעיריית־פיתוח בצפון הארץ וקיבלו דירה בת ארבעה חדרים. הבעל עבד בויפות גנות, והתנאים היו כשלים להחזרת הילדה לחיק אמה.

נעמי היתה אז בחודש החמישי ל־הריינה השני. אחרי שהילדה חזרה אלי התחיל בעלי לקנא. הוא נעדר מהבית, היכה את הילדה, התייחס אליה בגסות, ולא נתן לי לצאת לעבוד ולראות חכי רות. הוא חנק אותי באהבה שלו. שני

שתי אחיות נאנסו בצעירותן, הן הרו וילדו, בנותיהן אינן נמצאות ברשותן. האחת בפנימיה, השניה באימוץ. האחיות נאבקות להחזירן לרשותן

אמה והחליטה להישאר. היא מצאה עבודה בבית־חרושת. חצי שנה אחרי־כך הכירה בחור. באחת מהפעמים שבהן ישבו בחוף־הים התקרב אליהם גבר רחב־מימדים. הוא היכה את הבחור שעימו היתה ולקח אותה לצריף שהיה בקירבת מקום.

במשך עשרה חודשים שהתה מיכל בצריף במצב של אימים ומכות. היא חששה לחייה ולכן גם לא ניסתה לבי רות. בזמן שהותה בצריף היא נאנסה באופן קבוע ואף נכנסה להריון. היא ביצעה הפלה בעזרת אחת החברות של הגבר שאנס אותה. כל אותה תקופה לא ידעה אמה את מקום הימצאה, אך נמני עה מלפנות למיטרה. רק אחרי עשרה חודשים הגיעה המיטרה למקום ושיחיה ררה אותה.

אחרי ששבה לביתה המשיכה את הדי קשר עם הבחור שחטף אותה. "הוא היה איש העולם התחתון, פחדתי ממנו וי תחת אימים המשכתי לראות אותו וי לשכב איתו," מספרת מיכל. היא הרתה וילדה כשהיתה בת 19.

תיים אחרי שהילדה עברה לגור איתנו, הוא אמר שהוא לא רוצה אותה יותר. יחסייהם הלכו והידרדרו. נעמי היתה מטופלת בשתי ילדות קטנות, מוכה בידי בעלה שהלך והצר את צעדיה. בליבה גמלה ההחלטה להתגרש. אחרי שנאותה לוותר על כל הרכוש, הסכים הבעל לתת לה גט. היא חזרה עם בנור תיה לבית אמה, שחיותה היא סקיצת־שאי רים של הביטוח הלאומי.

נעמי קיבלה הבטחת־הכנסה מהבני טוח הלאומי עד שמלאו לילדה הקטנה חמש, ומכיוון שמצבה הכלכלי היה גרוע, היא הסכימה שבתה הגדולה תעי בור לרשות אביה. הילדה נשלחה ל־פנימיה רתית שבה היא לומרת עד היום. מאז שנשלחה לפנימיה, לפני ארבע שנים, לא ביקרה הילדה בבית אמה. הן מתראות אחת לשבועיים, אולם נעמי חוששת להביאה לביקור, כרי שלא תראה באילו תנאים היא חיה. מאז שחזרה לתל־אביב היא הספיקה להחליף שש דירות שונות. רמיה־מוזי נות שהיא מקבלת עבור הילדה היו 200

פגשה את אביה ואחיה לעיתים רחוקות. אחרי שסיימה נעמי את לימודיה בבית־הספר היסודי היא התחילה לעי כוד בעבודות מזדמנות. בגיל 15 הת־קבלה לעבודה בבית־חרושת בתל־אביב, שבסמוך לו היתה מסגרייה. כאחד הימים נכנסה נעמי למסגרייה כדי לנקש סיגריה עבור חברה. בעל המסגרייה התחיל לשוחח איתה ושאל למקום מגוריה.

שבוע אחרי־כך הוא המתין לה ליד ביתה, שוחח עימה, הרעיף עליה שבחים והבטחות לתמיכה ולעזרה. הוא ניצל את תמימותי וביקש שאבוא איתו למסגרייה, מספרת נעמי. כשהגיעו למסגרייה הוא אחז בה בכוח ואנס ארי תה. "הוא איים עלי שלא אספר למישי טרה. פחדתי כליכך שלא סיפרתי על המיקרה לאף אחד."

שלושה חודשים אחרי שאיחר מחור רה החודשי לקחה אותה אמה לברדיקת רפואיות. הבריקות הראו שנעמי בהי ריון, אולם כבר היה מאוחר מרי מכרי לבצע הפלה.

אחותה מיכל, בת ה־35, נאנסה אף היא בצעירותה על־ידי גבר שחטף אותה וכלא אותה כמשך עשרה חודשים, עד שנמצאה על־ידי המיטרה ושחררה. פרי החטיפה הוא ילדה, שנמסרה לאי־מוץ בניגוד לרצונה. בימים אלה ימלאו לה 16.

אונס במסגרייה

מי יכל ונעמי נולדו במארוקו. כי 1962 עלתה המיטרה ארצה והופנתה לברשיבע. אבי המיטרה עבד כפועל־בניין. ארבע שנים לאחר מכן התגרשו ההורים. מיכל היתה בת 14, ונעמי היתה בת שבע. האב קיבל לרשותו את כל הילדים, מלבד נעמי, ועבר איתם לאילת.

נעמי ואמה עברו לתל־אביב. האם עברה כעובדת־ניקיון בבית־חולים וכך הצליחה לפרנט את הבת היחידה שהיתה ברשותה. הקשר בין שני חלקי המיטרה נותק כמעט כליל, ונעמי

כשהגורל רוצה להתאכזר ל־מישהו הוא אינו יודע רחמים," אמרות נעמי ומיכל (שמות בדויים), שתי אחיות שנאנסו בצעירותן, הרו וילדו את פרי אינוסן. שתיהן ילדו בנות שהיום אינן ברשותן.

"אני ממש מתביישת בעצמי ובמי דינה שאינה טורחת להכיר במצבי כאשה גרושה, הרוצה בכל כוחה לגרל את ילדיה בבית חם ולתפקד כאם אוהבת, בלא אותם סיבוכים שהכתיב לי הגורל," כתבה נעמי לשר־השיכון דויד לוי, אחרי ניסיון לשים קץ לחייה. היא מקווה שיהיה בכוחו — וברצונו — לעזור לה. ברצונה להחזיר לחיקה את בתה בת ה־12, שהוצאה מרשותה, ולגרל אותה יחר עם בתה השנייה, בת ה־6 וחצי, הנמצאת ברשותה.

נעמי (28), גרושה מזה ארבע וחצי שנים, ילדה את בתה הגדולה כשהיתה בת 16. היא הרתה אחרי שנאנסה על־ידי גבר בן 60, בעל מסגרייה שהיתה בקירבת מקום עבודתה. לנעמי חמש אחיות ושלושה אחים.